

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyně JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobkyně: **M. P.**, narozené dne .,
bytem v P. 9 – Č., C. 237/29,
zastoupené Mgr. Michalem Burčkem, advokátem,
se sídlem v Praze 4, V Potočkách 1537/8,

proti
žalovanému: **Magistrátu hlavního města Prahy**,
se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2/2,

za účasti
společnosti: **Bohemia crest s. r. o., IČO 27942996**,
se sídlem v Praze 2, Čiklova 636/11,
zastoupené RNDr. Mgr. Jiřím Matějkou,
bytem v Praze 9, náměstí 25. března 121/1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 8. 2. 2019, sp. zn. S-MHMP 1136906/2018/STR, č. j. MHMP 119057/2019

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 18, odboru výstavby a územního rozhodování, ze dne 1. 6. 2018, č. j. MC18 13692/2018 OVÚR, sp. zn. MC18/609/2016/OVÚR/Ba. Pravomocně tak byla umístěna stavba a bylo vydáno stavební povolení ke stavbě „*Obytný dům na pozemcích parc. č. x, x v katastrálním území x, ul. x, x – x, x*“.

Žalobní body

2. Žalobkyně v podané žalobě shrnula dosavadní řízení, v němž orgány stavebního dozoru rozhodovaly o žádosti společnosti Bohemia Crest s. r. o. o umístění stavby a vydání povolení ke stavbě uvedené v předchozím odstavci. Žalobkyně považuje vydané rozhodnutí za nesprávné a nezákonné, když v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla porušena práva žalobkyně způsobem, který měl za následek nezákonné rozhodnutí, které negativně zasáhlo do právní sféry žalobkyně.
3. V bodě II podané žaloby, v němž žalobkyně označila žalobní body, odkázala především na to, že napadené rozhodnutí je podle jejího názoru nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Poukázala na to, že v průběhu řízení před správním orgánem prvního i druhého stupně mimo jiné namítala, že podle metodického návodu a výkladu k platnému územnímu plánu, publikovaném Institutem plánování a rozvoje hlavního města Prahy, je realizace třípodlažního objektu s podkrovím o výšce téměř třinácti metrů ve stávající zástavbě rodinných domů převážně jednopodlažních maximálně dvoupodlažních naprosto nepřipustným navýšením výškové hladiny v území. Žalovaný posoudil tuto námitku jako nedůvodnou a konstatoval, že v daném případě se nejedná o rozsáhlou stavební činnost. Podle žalobkyně je nedostatečné a nepřijatelné, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje jediný konkrétní argument či úvahu, kterou žalovaný byl veden k závěru, že náhrada staršího objektu novým není rozsáhlou stavební činností.
4. Žalobkyně v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu také uvedla, že jako problematickou nepovažuje pouze výšku stavby, ale i navýšení plochy původního půdorysu stavby, který by se rozšířil o víc než tři a půl metru na bocích, čímž by se minimálně o tuto vzdálenost přiblížil k rodinnému domu žalobkyně. K námitce žalovaný uvedl, že takové posouzení podléhá správnímu uvážení stavebního úřadu, který reálnost již nepřijatelného obtěžování stavbou dotčených osob posoudí podle konkrétních skutkových okolností věci. Před zastíněním pozemku chrání sousední nemovitosti vzájemné odstupové vzdálenosti a požadavky příslušných technických norem. Podle doložené projektové dokumentace záměrem žadatele nedochází ke snížení odstupových vzdáleností ani k rozšíření stavby směrem k pozemku žalobkyně. Zastínění pozemku není upraveno žádným závazným právním předpisem. Žalobkyně označila toto odůvodnění v napadeném rozhodnutí za nezákonné, neboť z právní úpravy, konkrétně z ustanovení § 1013 odst. 1 občanského zákoníku a § 25 odst. 1 vyhlášky o využívání území, ve spojení s § 76 odst. 2 a § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona vyplývá, že každý vlastník je při realizaci svého práva stavět limitován požadavkem, aby vedle konkrétních stanovených limitů zakotvených v právních předpisech a technických normách budoucí stavbou nezneškodil nadměrně kvalitu prostředí okolních staveb a neobtěžoval nad míru přiměřenou poměrům své sousedy. Správní úřady obou stupňů se s ohledem na konkrétní okolnosti případu nezabývaly nepřijatelným zhoršením kvality domu žalobkyně a

obtěžováním stínem nad míru přiměřenou dosavadním poměrům, tudíž vycházely z nesprávného právního názoru.

5. Další námitka žalobkyně spočívala v tom, že podle výkresu využití území Územního institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy č. 330 je přípustné využití území pro tuto lokalitu pouze rodinné domy a vily. Předmětná stavba není v souladu s přípustným využitím území. Podle názoru žalobkyně je zcela absurdní závěr žalovaného, že navrhovaná stavba bytového domu odpovídá stávající urbanistické struktuře, tedy zástavbě vesnického charakteru rodinnými vilami a domy o maximálně dvou nadzemních podlažích.
6. Žalobkyně dále namítala, že Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy nepodal proti záměru žadatele námitky proto, že mu nebyla ze strany stavebního úřadu předána projektová dokumentace, a nikoliv z důvodu, že by neměl proti plánované stavbě námitky. S uvedenou námitkou se žalovaný vypořádal ryze formalisticky konstatováním, že v předmětném řízení není Institut dotčeným orgánem příslušným k vydání závazného stanoviska, ale je pouze jedním z účastníků řízení či zástupcem účastníka se všemi právy z toho vyplývajícími. Za situace, kdy žalobkyně - výslovně a opakovaně - na nesouhlasné stanovisko Institutu stavební úřad i žalovaného ve svých podáních upozorňovala a dokládala to e-mailovou korespondencí s oprávněným zástupcem Institutu, bylo podle jejího názoru povinností správních orgánů se touto námitkou žalobkyně věcně zabývat a náležitě ji posoudit. V dané věci však došlo k odbytu námitky konstatováním, že původce tohoto nesouhlasného stanoviska sám neučinil ve stanovené lhůtě vyjádření.
7. Závěrem podané žaloby žalobkyně poukázala na to, že v řízení z moci úřední se uplatní zásada vyšetřovací, kdy je správní orgán i bez návrhu povinen zjistit všechny rozhodující okolnosti svědčící v prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Podle názoru žalobkyně uplatnil-li by stavební úřad a žalovaný důsledně zásadu vyšetřovací, a postupoval-li by v intencích judikatury Městského soudu v Praze, pak přinejmenším v důsledku podnětu žalobkyně měl žalovaný v rámci této zásady postupovat a veškeré věcné námitky žalobkyně i dalších účastníků řízení náležitě prověřit, například vyžádáním zprávy či stanoviska Institutu k danému záměru žadatele. Správní orgány porušily svou povinnost postupovat s principy dobré správy a neposoudily celkové poměry dané lokality podle § 90 stavebního zákona. Pokud nezjistily dostatečně skutkový stav věci (a v důsledku toho vydaly nezákonná rozhodnutí), zasáhly neoprávněně do práva žalobkyně na spravedlivý proces podle článku 36 Listiny základních práv svobod.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že nesouhlasí se žalobkyní, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí každou uplatněnou námitkou podrobně zabýval a každou námitku také posoudil. Žalobkyní uvedené žalobní body jsou obecné, bez konkrétního uvedení konkrétních údajných vad, které napadenému rozhodnutí vytýká.
9. K námitce týkající se stabilizovaného území žalovaný poukázal na to, že tato námitka byla uvedena již v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu a v napadeném rozhodnutí byl tento bod vypořádán pod číslem 1. Naprostá většina území hlavního města Prahy je v oblasti třídění ploch v územním plánu označena jako území stabilizované, začlenění předmětné stavby bytového domu bylo doloženo geodetickou dokumentací obsahující zaměření výšek hřebenů a říms domů v dané lokalitě za účelem porovnání výškových

poměrů ve vztahu k plánované předmětné stavbě. Zastavěnou plochou předmětná plánovaná stavba rovněž nevybočuje z limitů prostorového uspořádání území.

10. K námitce snížení odstupových vzdáleností a rozšíření předmětné stavby směrem k pozemku žalobkyně žalovaný uvedl, že její tvrzení není opodstatněné. Stavební úřad je povinen se námitkou ztráty oslunění či nadměrného zastínění zahrady rodinného domu žalobkyně zabývat. Protože však nedochází ke snížení odstupových vzdáleností, nelze předpokládat ani nadměrné zastínění pozemku žalobkyně.
11. K námitkám vztahujícím se k územně - analytickým podkladům hlavního města Prahy žalovaný uvedl, že plánovaný stavební záměr se nachází v lokalitě označené kódem 232 – Čakovice – Z. Jedná se o obytnou zastavěnou lokalitu vesnického charakteru s indexem využití lokality 0,35, s typickým počtem tří podlaží, maximálním počtem devíti podlaží. Zástavbu tvoří rodinné domy a činžovní vily, navržená předmětná stavba je s těmito parametry v souladu.
12. K námitkám týkajícím se stanoviska Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy žalovaný uvedl, že tento žalobní bod se kryje s námitkou uplatněnou v odvolání a proto odkázal na způsob vypořádání tohoto bodu v napadeném rozhodnutí. Stavební úřad není oprávněn předávat jednotlivým účastníkům řízení projektovou dokumentaci. Ve stanovené lhůtě Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy vůči plánovanému záměru žádné námitky neuplatnil.
13. Pokud jde o další žalobní bod, žalobkyně se mylí, domnívá-li se, že jde o řízení zahájené z moci úřední. Jednalo se o řízení o žádosti žadatele za účelem získání společného rozhodnutí o umístění a stavebním povolení pro jeho záměr. Proto žalobou požadované uplatnění použití vyšetřovací zásady je nepřiléhavé a správní orgán je přesvědčen, že řádně zjistil skutkový stav věci. Námitky vznesené žalobkyní v odvolacím řízení byly vypořádány a žalovaný neshledal, že by plánovaným stavebním záměrem mohla být přímo dotčena věcná práva odvolatelů včetně žalobkyně, která by měla za následek zrušení rozhodnutí prvoinstančního stavebního úřadu.

Stanovisko osoby zúčastněné na řízení

14. Městský soud v Praze vyrozuměl podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osoby zúčastněné na řízení. Vyrozuměním ze dne 24. 4. 2019, č. j. 11A 67/2019 - 20, vyzval soud osoby zúčastněné k uplatnění jejich práv. Jedná se osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a osoby, které mohou být přímo dotčeno jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na uvedenou výzvu uplatnila právo osoby zúčastněné na řízení společnost Bohemia crest s. r. o., a to na základě svého vyjádření ze dne 23. 5. 2019.
15. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že novostavba bytového domu se svojí výškou pohybuje zásadně v mezích okolní zástavby dané lokality, což bylo objektivně a přezkoumatelně doloženo v průběhu obou stupňů stavebního řízení, mimo jiné odborným autorizovaným geodetickým proměřením okolní zástavby a fotodokumentací okolních staveb v lokalitě. Bytový dům stavebníka z charakteru okolní zástavby rozhodně nevybočuje, což bylo v rámci stavebního řízení plně osvědčeno. Pro rozhodování o přípustnosti stavby předmětného bytového domu je zcela bezvýznamnou skutečnost, že

sousední půldomek žalobkyně jako jedna z nejstarších, nejmenších a nejhůře udržovaných staveb z celé předmětné lokality, je nižší či výrazně nižší.

16. Žalobkyní vznášené námitky jsou vágní tvrzení, nedoložená objektivním a přezkoumatelným důkazem nebo odborným závěrem. Všechny její námitky byly v průběhu řízení opakovaně, řádně a odborně přezkoumány a žádná z námitek nebyla shledána důkazem o zásahu do subjektivních práv žalobkyně. Skutečnost, že dům žalobkyně je v zuboženém stavu, vlhký, s velkými plochami opadané a odchlíplé omítky, místy dokonce napadený černou plísní a s viditelnými trhlinami, byla žalobkyní zneužita jako důkaz újmy, který jí stavba sousedního domu přináší. Žalobkyně si však musí být dobře vědoma toho, že jde o zcela nepravdivé tvrzení a že příčina stavu jejího domu je v zanedbání nezbytné péče o tuto nemovitost. V průběhu demolice původního domu se nevyskytla jediná stížnost na průběh prací, na hluk, prach či vibrace, ani cokoli jiného, co by byl nucen řešit příslušný stavební úřad.

Průběh řízení před správními orgány

17. Ze spisového materiálu, který byl předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti.
18. Žádostí ze dne 26. 7. 2016 se společnost Bohemia crest s. r. o. domáhala vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Stavební úřad vydal dne 12. 8. 2016 výzvu k doplnění podkladů žádosti a řízení přerušil, přičemž dne 31. 1. 2017 žadatel částečně doplnil podklady pro rozhodnutí spolu se žádostí o prodloužení lhůty na další doplnění v termínu do 31. 1. 2017. Další žádost o prodloužení lhůty na doplnění podkladů podal žadatel dne 29. 5. 2017, stavební úřad postupně žádostem stavebníka vyhověl a lhůtu pro doplnění podkladů postupně doplnil až do dne 28. 11. 2017.
19. Oznámením ze dne 21. 12. 2017 stavební úřad oznámil zahájení společného řízení pro stavební záměr žadatele. Proti uvedenému záměru podala žalobkyně ve lhůtě stanovené stavebním úřadem námitky, které stavební úřad postoupil dne 21. 1. 2018 k posouzení a nabádal účastníky řízení k uzavření dohody. Dne 5. 2. 2018 se k podaným námitkám vyjádřil žadatel.
20. Následně bylo stavební řízení přerušeno rozhodnutím ze dne 6. 2. 2018 z důvodu nutnosti vyřešení předběžné otázky spočívající v předložení pravomocného rozhodnutí či jiného opatření o povolení odstranění stavby stávajícího rodinného domu č. p. x, který se nacházel na pozemcích záměru žadatele spolu s přístřeškem a částí garáže.
21. Dne 1. 6. 2018 vydal stavební úřad společné rozhodnutí pro záměr žadatele, který jej umístil a povolil.
22. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně námitky, které se v hrubých rysech shodují s argumentací, kterou žalobkyně uplatnila v podané žalobě. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání i další účastníci řízení.
23. Dne 22. 11. 2018 doplnil žadatel do spisu výkresovou část dokumentace záměru obsahující pohledy a řezy dokumentující začlenění stavby žadatele do stávající zástavby včetně geodetické dokumentace zaměření výšek hřebenů a říms domů a výšky chodníků na podkladu mapy katastru nemovitostí. Odvolací správní orgán uvědomil o doplnění podkladů účastníky řízení. Žalobkyně využila svého práva a k doloženým podkladům se vyjádřila, přičemž byla i nadále přesvědčena, že záměr zásadním způsobem narušuje charakter dané lokality a důsledkem realizace záměru by byla degradace dané lokality.

Poukázala na to, že daná lokalita byla v roce 1945 zasažena kobercovým bombardováním, na daném místě se v minulosti nacházelo značné množství nevybuchlé munice, nebyl však proveden pyrotechnický ani archeologický průzkum a vzniká tak riziko neobjevené letecké bomby, což by při hloubení záměru žadatele mohlo mít za následek vznik vážných škod.

24. O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, jímž rozhodl o tom, že odvolání se zamítají a napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 6. 2018 se potvrzuje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že odvolací orgán se po seznámení s předloženým spisem vyjádřil ke všem uplatněným námitkám na stranách 8 až 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že záměr stavby bytového domu nepřesahuje rozsáhlou stavební činnost v daném území. Navrhovaná stavba bytového domu jako stavba určená k bydlení je v souladu s územním plánem jako základní funkční využití v ploše OB - nezbytná plošná zařízení a liniová vedení technického vybavení, parkovací a odstavné plochy pro osobní automobily pro uspokojení potřeb území OB jsou jako doplňkové funkční využití v ploše OB rovněž v souladu s platným územním plánem.

Řízení před soudem

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí a jím předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska uplatněných žalobních bodů, jak byly žalobkyní vyjádřeny v podané žalobě. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobkyně na výzvu soudu výslovně neuvedla, že požaduje ve věci nařízení ústního jednání, a že žalovaný správní orgán se k výzvě soudu nevyjádřil, má soud za to, že účastníci řízení vyjádřili souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
26. Nejprve se soud zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a nedostatek důvodů. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7Afs 212/2006 – 76, dostupné stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí NSS na www.nssoud.cz). Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1Afs 92/2012 - 45, bod 28).
27. V této věci je také zcela zásadní, že dvoustupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a odvolacímu orgánu nic nebrání se ztotožnit s názory a závěry orgánu prvního stupně, pokud je považuje za správné (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007 sp. zn. 62 Ca 20/2006, publikovaný pod č. 1296/2007 ve Sbírce NSS). Odvolacímu správnímu orgánu tedy nic nebrání v podrobnostech odkázat na prvoinstanční rozhodnutí, pokud se s ním ztotožňuje. K tomuto došlo i v napadeném rozhodnutí.

28. S odkazem na komentářovou literaturu i ustálenou judikaturu je jako nesrozumitelné posuzováno rozhodnutí, z jehož výroku není možné zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, případně je výrok vnitřně rozporný. Vzhledem k tomu, že výrok napadeného rozhodnutí žádným z výše uvedených nedostatků netrpí, neboť je z něj zřejmé, jakým způsobem bylo rozhodnuto, a výrok neobsahuje žádné rozpory, nejedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, přičemž své rozhodnutí vždy odůvodnil. Z rozhodnutí je tak patrné, jakými úvahami byl žalovaný při rozhodování veden a z jakých podkladů vycházel. K námitce žalobkyně, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč náhrada staršího objektu novým není rozsáhlou stavební činností, je třeba uvést, že žalovaný charakterizuje v napadeném rozhodnutí rozsáhlou stavební činnost, čímž odůvodňuje, proč náhrada staršího objektu novým touto rozsáhlou stavební činností není. Soud se dále zabýval posouzením zákonnosti odůvodnění v rozsahu žalobních bodů, nicméně důvod pro zrušení rozhodnutí jako nepřezkoumatelného pro nedostatek důvodů rozhodnutí neshledal.
29. Dále se soud zabýval otázkou rozměrů stavby a jejího vlivu na zastínění pozemku žalobkyně, respektive na celkovou kvalitu prostředí stavby žalobkyně. Podle ustanovení § 1013 odst. 1 o. z. se vlastník pozemku zdrží všeho, co působí vnikání imisí z jeho pozemku na pozemek souseda v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezující obvyklé užívání pozemku.
30. Ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, stanoví, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu. Vyhláška č. 268/2009 Sb., v § 11 odst. 2 a § 13 stanoví požadavky na osvětlení, respektive proslunění bytů a pobytových místností, nestanoví nicméně požadavky na osvětlení zahrady. Ty lze najít v technické normě ČSN 73 4301, která v bodě 4.3.5 uvádí, že venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužící k rekreaci jejich obyvatel, mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. března. České technické normy nicméně nejsou obecně závazné, jejich závaznost je dána pouze v případě, kdy na požadavek stanovený v normě odkazuje právní předpis.
31. Jelikož nejsou právním předpisem závazně stanovena pravidla pro možné zastínění zahrady, je třeba vycházet z požadavků na odstup budov stanovený v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a dále ze skutečnosti, zda stavbou budovy nedochází k zastínění zasahující do práv žalobkyně nad míru přiměřenou místním poměrům. Jelikož z projektové dokumentace vyplývá, že stavbou nedochází ke snížení odstupových vzdáleností ani k rozšíření stavby směrem k pozemku žalobkyně, jsou požadavky na odstup staveb dle výše uvedeného ustanovení splněny. To, zda zastínění zasahuje do práv žalobkyně nad míru přiměřenou místním poměrům, je třeba posoudit individuálně v jednotlivých případech a podléhá správnímu uvážení rozhodujícího orgánu. Žalovaný nepochybil, pokud v této otázce odkázal na správní uvážení orgánu rozhodujícího v prvním stupni. Žalobkyně zároveň neprokázala, že by uvedenou stavbou došlo k zastínění zahrady nad míru přiměřenou místním poměrům. Vzhledem k výše uvedenému splnění požadavků na

odstup budov i tomu, že v okolí stavby se nacházejí objekty vyšší i srovnatelné s plánovanou stavbou, nelze ani v tomto ohledu uvažovat o zásah do práv nepřiměřený místním poměrům. Při posuzování této otázky vycházel soud rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017 sp. zn. 8As 218/2016 – 61, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným případem, a to zastíněním zimní zahrady. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný nepostupoval při posouzení zastínění pozemku zahrady v rozporu se zákonem.

32. K žalobnímu bod č. 3, v němž žalobkyně zpochybnila závěry žalovaného kromě výšky stavby i ohledně navýšení plochy původního půdorysu stavby, který by se rozšířil o víc než tři a půl metru na bocích, čímž by se minimálně o tuto vzdálenost přiblížil k rodinnému domu žalobkyně, soud uvádí, že námitku neshledal důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný uvedl, že posouzení reálnosti již nepřijatelného obtěžování stavbou dotčených osob bylo provedeno podle konkrétních skutkových okolností věci. V případě domu žalobkyně žalovaný poukázal na to, že před zastíněním pozemku chrání sousední nemovitosti vzájemné odstupové vzdálenosti a požadavky příslušných technických norem. Podle doložené projektové dokumentace záměrem žadatele nedochází ke snížení odstupových vzdáleností ani k rozšíření stavby směrem k pozemku žalobkyně. Zastínění pozemku není upraveno žádným závazným právním předpisem. Soud nezjistil, že by se v nyní posuzované věci správní orgány s ohledem na konkrétní okolnosti případu nezabývaly nepřijatelným zhoršením kvality domu žalobkyně a obtěžováním stínem nad míru přiměřenou dosavadním poměrům, tudíž není na místě ničím blíže nepodložený závěr žalobkyně, že správní orgány vycházely z nesprávného právního názoru.
33. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
34. Co se týká postavení Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy, jedná se o zástupce účastníka řízení hl. m. Prahy, které je účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona. Může tak v řízení uplatňovat námitky podle § 89 odst. 4 stavebního zákona. Podle § 4 odst. 5 stavebního zákona tak musí být spolu s ostatními účastníky poučen o podmínkách pro uplatňování námitek. To se v posuzovaném případě stalo a Institut plánování a rozvoje byl obeznámen s možností nahlížet do podkladů pro rozhodnutí a lhůtou pro podání námitek. Zákon nicméně

nepřiznává obci jako účastníku řízení oproti ostatním účastníkům žádná zvláštní práva, nejedná se ani o dotčený orgán, který by v řízení podle § 4 odst. 4 stavebního zákona vydával závazné stanovisko. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, že v dané věci nebyl povinen Institutu rozvoje a plánování hlavního města Prahy zasílat podklady pro rozhodnutí a žádat o jeho stanovisko. Nelze souhlasit s námitkou žalobkyně, že Institut plánování a rozvoje hlavního města Prahy vystupuje v řízení jako účastník sui generis, u něhož by měl být brán zřetel např. na organizačně-personální možnosti účastnit se řízení. Jedná se o zástupce obce jako účastníka řízení a jak uvádí rovněž komentářová literatura: „*Obec již před územním řízením může rozvoj svého území významným způsobem efektivně regulovat, a to prostřednictvím územně plánovací dokumentace, kterou vydává v samostatné působnosti a která je základním podkladem pro vydání územního rozhodnutí.*“ Žalovaný, respektive orgán, který vydal rozhodnutí v prvním stupni, tak nepochybily, pokud Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy nezaslaly dokumentaci pro rozhodnutí a nevyžádali si výslovně jeho stanovisko.

35. Podle ustanovení § 3 s. ř. platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 s. ř. Jedná se o zásadu materiální pravdy, vyžadující po správním orgánu, aby si případně i sám zjistil skutečnosti důležité pro rozhodnutí ve věci. Zároveň, jak uvádí komentářová literatura, „*Správní orgán není povinen zjišťovat spolehlivě úplný stav věci (všechny skutečnosti, které by mohly s tímto případem souviset), ale postačí, když zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění daného procesního úkonu.*“ Se zjištěním skutkového stavu dále souvisí zásada volného hodnocení důkazů zakotvené v § 50 odst. 4 s. ř., tedy že pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. S odkazem na postavení Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy v řízení jako zástupce účastníka řízení žalovaný dostatečně odůvodnil, proč si jeho stanovisko v řízení nevyžádal (viz výše).

Závěr a náklady řízení

36. V rozsahu namítaných žalobních bodů neshledal soud nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s tím, že žalobce nebyl ve věci úspěšný, a tudíž mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak dle jeho výslovného vyjádření nevznikly žádné dodatečné náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení její práva.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. února 2020
Bedřich

Mgr. Marek

předseda senátu